

Arrest

nr. 320 186 van 17 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

2. X

3. X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kinderen:

X

X

X

X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE SMET
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE DE VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X in eigen naam en X samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kinderen X, X, X en X, die allen verklaren van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2025 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 januari 2025 tot terugdrijving (bijlagen 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. DE SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers kwamen aan in België op 2 januari 2025 met een vlucht vanuit Canada.

De gemachtigde van de staatssecretaris trof op dezelfde dag beslissingen tot terugnrijving (bijlagen 11).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Op diezelfde dag dienden verzoekers een verzoek tot internationale bescherming in.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder het volgende op:

“(....) Verzoekende partij betwist niet dat zij aan de grens een VIB heeft ingediend. Zij toont niet aan dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Vreemdelingen (CGVS) dienaangaande reeds een beslissing genomen heeft. Zolang de CGVS geen beslissing genomen heeft is de uitvoerbaarheid van de thans bestreden beslissing tot terugnrijving opgeschort.

In de gegeven omstandigheden kan dan ook niet worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent is en blijkt geen nood tot uiterst dringende behandeling van het verzoek tot schorsing van de bestreden beslissing.

Het gegeven dat verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet bevindt, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekende partij kan een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in eenzelfde verzoekschrift binnen de beroepstermijn van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan indienen, waarbij voorlopige maatregelen kunnen worden gevorderd mocht de terugnrijving (opnieuw) imminent worden.

Verzoekende partij toont niet aan dat wanneer zij een beroep doet op de gewone schorsingsprocedure er niet tijdig een uitspraak van de Raad – eventueel na het vorderen van voorlopige maatregelen – kan tussenkomen.

De huidige vordering beoogt niets anders dan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing te bekomen die reeds de facto van rechtswege geschorst is.

In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond, waardoor niet voldaan is aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden aangaande een schorsingsberoep ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.”

2.2.2. Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugnrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 39/70, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd”.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een (eerste) verzoek om internationale bescherming (VIB) hebben ingediend en dat dit op 10 januari 2025 voor behandeling werd overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CG). Het blijkt niet dat verzoekers' VIB reeds behandeld werd.

Gezien verzoekers' hangende eerste VIB bij het CG is de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissingen opgeschort zolang het CG geen beslissing heeft genomen in het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming (artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet).

In geval van een negatieve beslissing van het CG is de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissingen eveneens opgeschort tijdens de voor het indienen van het beroep bij de Raad vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad (artikel 39/70, eerste lid, van de Vreemdelingenwet).

Dit heeft als gevolg dat de vordering in deze fase van het geding geen uiterst dringend karakter meer heeft zoals de verwerende partij in haar nota opmerkt.

2.2.4. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door wat onder het kopje *“uiterst dringende noodzakelijkheid”* van het verzoekschrift kan gelezen worden:

“4.1.

Op datum van 02/01/2025 werden de bevelen teruggedrijving genomen (zie stukken onder nummer 1).

Sedert die dag worden de verzoekende partijen, zijnde een moeder met haar 5 kinderen, waarvan 4 minderjarig, vastgehouden in woonunit van DVZ, gelegen te Zulte, Grote Steenweg 35.

De verzoekende partijen worden vastgehouden met het oog op teruggedrijving.

Verzoekers zullen annulatieberoep aantekenen tegen de beslissingen – twee bijlagen 11 - welke werden betekend aan de verzoekers op datum van 02/01/2025.

4.2.

In casu werd het verzoekschrift tot beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend binnen de 10 dagen, na de betekening van het bevel tot teruggedrijving - bijlage 11.

4.3.

De uitspraak volgens de gewone schorsings- en vernietigingsprocedure zal onherroepelijk te laat komen.

4.4.

Aan het uitzonderlijk karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan (overeenkomstig o.a. het artikel 39/82 §4, tweede lid Vreemdelingenwet).

De uiterst dringende noodzakelijkheid in casu staat vast.”

2.2.5. Het feit dat verzoekers worden vastgehouden en dat het verzoekschrift binnen de 10 dagen na betekening van de bestreden beslissingen werd ingediend, doet geen afbreuk aan het feit dat de uitvoering van de bestreden beslissingen thans al wettelijk geschorst is, gezien het gestelde in artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ter terechtzitting gedragen de verzoekende partijen zich naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft de beoordeling van het uiterst dringend karakter van de vordering.

2.2.7. De Raad concludeert derhalve dat aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid niet voldaan is. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend vijftwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

M. EKKA